

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **M. H. E. A.**, státní příslušník x, t. č. bytem x, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2014, č. j. OAM-219/LE-BE03-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2014, č. j. OAM-219/LE-BE03-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v x(dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 3. 1. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou a namítá porušení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu uvádí, že řízení o povinnosti setrvat v ZZC je řízením zahajovaným z moci úřední. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je však správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon v tomto smyslu zahájení řízení však žalovaný vůči žalobci nikdy neučinil, ačkoli ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu z aplikace (zejména § 9 zákona o azylu) vyloučeno není. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

V další námitce žalobce tvrdí porušení § 46a odst. 2 zákona o azylu samostatně a ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Konkrétně brojí proti zjištění skutkového stavu a odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Uvádí, že žalovaný nejprve cituje relevantní části § 46a zákona o azylu a následně podrobně rozvádí okolnosti týkající se dosavadního pobytu žalobce na území ČR, přitom vyjmenovává jak okolnosti svědčící v neprospěch, tak i okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Některé skutečnosti ovšem neuvádí vůbec, například se správní orgán nezabýval důkazy o žalobcových rodinných a soukromých vztazích, které byly předloženy, a nehodnotil jejich obsah. Dále žalovaný nezmiňuje, že se žalobce ještě za doby platnosti výjezdního příkazu dostavil na OAMP Praha – Chodov, komunikoval se správními orgány a snažil se svoji situaci řešit. K tomu žalobce odkazuje na druhou stranu rozhodnutí Policie ČR o jeho zajištění ze dne 24. 9. 2014, čj. KRPA-368194-11/ČJ-2014-000022. Z procesního hlediska pak žalobce upozorňuje především na požadavky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede nejen podklady pro jeho vydání a informace v nich obsažené, ale též úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Žádné takové úvahy se však v napadeném rozhodnutí neobjevují. Zcela chybí vysvětlení, co znamená výraz „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“, jehož výklad je pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Tento nedostatek je přitom o to závažnější, že výraz veřejný pořádek představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, a nelze proto předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý a je tudíž žalobci dobře znám, pročez žádné úvahy spojené s jeho výkladem není nutné – navzdory znění § 68 odst. 3 správního řádu – v rozhodnutí uvádět. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále chybí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí není dostatečně zřejmé, jakou váhu žalovaný přiznal předchozí dobrovolné komunikaci žalobce se správními orgány (např. tomu, že žalobce byl zajištěn poté, co se sám dostavil na policejní služebnu) a rodinnému životu žalobce a proč tyto okolnosti nepřevážili nad okolnostmi svědčícími v neprospěch žalobce. V tomto směru považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za dílčím způsobem nepřezkoumatelné a odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „KSPH“) ze dne 15. 7. 2014, čj. 44 A 36/2004-37). Dále žalobce namítá, že žalovaný neposuzuje přiměřenost jím uloženého opatření, ačkoli správní soudy opakovaně dovodily, že při hodnocení otázky nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek je vždy nutno „*zhodnotit, zda konkrétní okolnosti životní situace žalobce a s ní spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život v protikladu k historii žalobcova dosavadního porušování právního řádu ČR neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě.*“ [srov. rozsudek KSPH ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151]. To dokládá i ta skutečnost, že z napadeného rozhodnutí není patrná jakákoliv úvaha žalovaného o tom, jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek by mohl žalobce v budoucnu představovat, která je však pro posouzení přiměřenosti uloženého opatření nezbytná.

Žalobce je dále přesvědčen, že podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nenaplnuje, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K tomu odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, a KSPH ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37. Jediný prohrěšek žalobce, na který žalovaný poukazuje, že neoprávněný pobyt na území ČR, ačkoli bylo rozhodnuto o povinnosti toto území opustit. Žalobce toto své jednání nechce bagatelizovat, avšak domnívá se, že nešlo-li o situaci dlouhodobou, nemůže být toto jeho jednání považováno za ohrožení některých ze základních zájmů společnosti, když navíc v rozhodnutí žalovaného ani není uvedeno, proč žalovaný toto

jednání za narušení veřejného pořádku považuje. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013-47. Žalobce je dále přesvědčen, že v jeho případě existuje více závažných faktorů, které lze považovat za polehčující okolnosti, kterými je dlouhodobá komunikace se správními orgány a snaha o spolupráci, kdy se žalobce správním orgánům nevyhýbá. Ke zmínce žalovaného, že se v řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostavil k pohovoru, a proto bylo toto řízení zastaveno, žalobce uvádí, že jde o tvrzení, které je vytrženo z kontextu a vysvětluje, že v průběhu předchozího azylového řízení po dobu cca 2 let se žalovaným vždy řádně komunikoval a dostavoval se na jeho pracoviště k prodloužení víza i k nejméně pěti pohovorům. Teprve na poslední pohovor naplánovaný na 7. 8. 2014 se žalobce nedostavil, to však pouze z důvodu, že mu nebyla řádně doručena poštovní zásilka (zásilka se vrátila jako nedoručena, byť se žalobce ve svém bydlišti řádně zdržoval). O tomto pohovoru se tak nedozvěděl. Dne 8. 8. 2014 však byl žalobce na pracovišti žalovaného za účelem prodloužení víza a žalovaný jej mohl o náhradním termínu pohovoru informovat. Žalovaný měl také k dispozici telefonní kontakt na žalobce, nikdy jej však na problémy s doručováním zásilek neupozornil. Místo toho stanovil náhradní termín pohovoru na 11. 8. 2014, o kterém se opět žalobce nedozvěděl (opět z důvodu nedoručení na poštovní zásilky). Proti rozhodnutí o zastavení řízení tak žalobce brojí žalobou podanou u Městského soudu v Praze, přičemž o věci dosud nebylo rozhodnuto. Za druhou polehčující okolnost žalobce považuje jeho rodinné vazby na území ČR, neboť již déle než 9 měsíců žije ve vztahu s paní K. B. a déle jak 2 měsíce s ní a s jejími dvěma syny, o které se stará, žije ve společné domácnosti. Jeho současná nepřítomnost pak má na celou rodinu negativní účinky. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek KSPH ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, přičemž dodává, že k navázání tohoto jeho vztahu došlo na rozdíl od případu řešeného v uvedeném rozsudku, v době, kdy žalobce v ČR pobýval legálně jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany. K zmínce žalovaného o „účelovosti“ vztahu žalobce uvádí, že jde o nepodložené a spekulativní úvahy, které jsou učiněny v rozporu s povinností žalovaného zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností například výsledkem žalobce nebo jeho přítelkyně.

V poslední námitce žalobce brojí proti stanovení doby, po kterou má povinnost setrvat v ZZC a proti odůvodnění rozhodnutí v této části. Uvádí, že dle výroku maximální doba zajištění uplyne dne 3. 1. 2015 a z odůvodnění plyne, že délka zajištění byla stanovena na 90 dnů. Následně klade otázku, od kterého okamžiku má být tato lhůta počítána a uvádí dva možné způsoby: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu nebo 2) od momentu vydání rozhodnutí žalovaného a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze v daném případě zjistit, že aby lhůta skončila 3. 1. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí, musel by její běh začít 4. 10. 2014, tedy dříve, než bylo žalobci napadené rozhodnutí doručeno, avšak více, než 5 dní po podání žádosti žadatele o mezinárodní ochranu. Takový způsob počítání lhůty však žalobce nepovažuje za správný. Podle jeho názoru je nutné lhůtu počítat již ode dne, kdy v ZZC požádal o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za prvé, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou právní zásadou *in dubio mitius*, tedy způsobem, který by do práva žalobce na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že *„zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky“*. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech počítána *„od okamžiku omezení osobní svobody“* a nikoli od momentu

doručení, jak to činí žalovaný. Žalobce dále uvádí, že odůvodnění výroku rozhodnutí v části týkající se stanovení maximální doby jeho zajištění je nepřezkoumatelné a v této souvislosti odkazuje například na závěry rozsudku KSPH ze dne 5. 3. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, přičemž dodává, že tyto závěry je třeba vztáhnout i na žalobcův případ, byť mu nebylo zajištění uloženo na dobu maximálních 120 dnů, ale jen na dobu 90 dnů, což však je stále u horní hranice zákonem stanoveného limitu. Svůj postup a přiměřenost délky zajištění však žalobce neodůvodnil a ani nerefletoval specifické okolnosti jeho případu (např. vliv doby zajištění žalobce na jeho rodinné vztahy).

Žalovaný ve vyjádření v žalobě k první námitce uvedl, že ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu umožňuje správnímu orgánu spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem v řízení (v toto případě s vydáním rozhodnutí). V tomto řízení zákon žalovanému přímo stanoví povinnost rozhodnout (v případě naplnění zákonných předpokladů), a to již do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Vzhledem k takto stanovené značně krátké lhůtě pro vydání rozhodnutí (i v porovnání s obecnou lhůtou pro vydání správního rozhodnutí) a dále vzhledem k tomu, že podklady pro vydání rozhodnutí tvořily materiály postoupené Policií České republiky z jiných správních řízení vedených s účastníkem a materiály plynoucí z úkonů samotného účastníka (projeveného úmyslu a podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), jež byly z povahy věci známe a nevyžadovaly již dalšího dokazování, postupoval žalovaný právě podle § 46 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále poukazuje na shodný postup v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalovaný dále uvádí, že stav věci zjistil v dostatečném rozsahu a tedy v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, o čemž svědčí obsah správního spisu. Žaloba žádné nové a v řízení nezjišťované skutečnosti neuvádí. Žalobce měl možnost ve správním řízení vypovídat (při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany) a ke svému rodinnému životu doložil písemná vyjádření, se kterými se žalovaný seznámil a k jeho rodinnému životu se vyjádřil. Podle žalovaného bylo bez pochybností zjištěno, že již příchod žalobce do ČR byl neoprávněný. V tomto režimu žalobce setrval až do května 2011, kdy požádal o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s přítelkyní (odlišnou od přítelkyně současné). Dne 28. 11. 2011 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 2. 2012. Ode dne 11. 9. 2014 do 11. 9. 2015 byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. V květnu 2012, tj. po nabytí právní moci rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění, požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, čímž si svůj další pobyt legalizoval. Toto řízení však bylo zastaveno, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru. Z žalobou napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že k okolnostem žalobcova pobytu na území ČR se žalovaný vyjádřil, přičemž posoudil i jeho dvouměsíční soužití s jeho současnou přítelkyní, avšak s ohledem na jeho předchozí chování dospěl k souhrnnému závěru o naplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v ZZC i po podání další žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce, že se žalovaný přímo v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k tomu, že se žalobce dobrovolně v době platnosti výjezdního příkazu dostavil na pracoviště OAMP a snažil se svoji situaci řešit, žalovaný uvádí, že v rozhodnutí popsal situaci žalobce, kdy žalobce byl na základě výjezdního příkazu povinen v době od 27. 8. 2014 do 10. 9. 2014 povinen vycestovat z území, což však neučinil a pobýval zde i nadále a od 11. 9. 2014 mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Za této situace však dobrovolná návštěva žalobce na pracovišti OAMP Ministerstva vnitra dne 9. 9. 2014 nepředstavuje takovou skutečnost, ke které by bylo třeba speciálně přihlížet, neboť není způsobila zvrátit objektivně zjištěné

okolnosti vážící se k celkovému průběhu pobytu žalobce a zejména uložené povinnosti vycestovat z území.

Žalovaný dále uvádí, že v jeho rozhodnutí je náležitě konkrétně popsán skutkový stav věci, jak vyplynul ze shromážděných podkladů, žalovaný uvedl zásadní a ve věci stěžejní důvody svého rozhodnutí, které žaloby nezpochybňuje. Rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí je plně seznatelné, že nebezpečí pro veřejný pořádek plyne z předchozího jednání žalobce, které žalovaný individuálně popsal v rozhodnutí, toto jednání spočívá v jeho nelegálním pobytu na území ČR, a dále též ve vědomém nerespektování pravomocného rozhodnutí správního orgánu a nerespektování v řádném řízení uložené povinnosti opustit území ČR. Je tedy zřejmé, že veřejný pořádek je pak stav, kdy jsou (i cizincem) respektovány platné zákony ČR a jsou též respektovány povinnosti uložené pravomocným správním rozhodnutím. Pokud však cizinec již v minulosti vědomě a opakovaně postupoval proti zákonům či rozhodnutím příslušného orgánu uloženým povinností, či takové rozhodnutí dokonce maří, lze důvodně presumovat existenci nebezpečí dalšího porušování právního řádu ČR z jeho strany. K tomuto žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013-39.

V případě, kdy bylo shledáno, že žalobce by mohl důvodně představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, bylo by jeho propuštění v přímém rozporu s tímto závěrem. Přiměřenost zajištění je v takovém případě dána z povahy věci. Okolnosti tvrzeného rodinného a soukromého života žalobce byly posuzovány jak žalovaným v tomto řízení, tak i jinými správními orgány, vždy s totožným závěrem o nezbytnosti vyhoštění a zajištění.

Žalovaný dále uvádí, že pro danou věc nelze použít závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013 – 47, neboť v dané věci zcela konkrétně popsal zjištěný stav věci a zejména poukázal na skutečnost, že jednání žalobce spočívalo nejen v jeho nelegálním vstupu a dalším u na území ČR, ale též v maření výkonu správního rozhodnutí.

Ve vztahu k dosažitelnosti žalobce v průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvádí, že v dané věci bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, neboť se žalobce bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k doplňujícímu pohovoru a skutkový stav neumožňoval věc rozhodnout věcně. Zásilku – předvolání k pohovoru – doručoval správní orgán řádně la místo hlášeného pobytu žalobce (adresu v soukromí). Tato zásilka se však vrátila s tím, že na adrese hlášeného pobytu je žalobce neznámý. Doručování další písemnosti proběhlo vzhledem k tomu, žalobce je místě hlášeného pobytu neznámou osobou, postupem dle § 24 odst. 4 zákona o azylu. Tvrzení žalobce o předchozím provedení nejméně 5 pohovorů pak neodpovídá spisovému materiálu.

K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/20014 – 37, žalovaný uvádí, že výše uvedené rozhodnutí vychází z odlišného skutkového stavu, když mj. poukazuje na stabilní rodinnou situaci, existenci manželky a jejich dětí. V takové situaci se však žalobce nenachází.

K délce uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný uvádí, že rozhodnutím stanovenou lhůtu (zde 90 dní) je nutno počítat od rozhodnutí. Do doby pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat je žalobce zajištěn na základě předchozího rozhodnutí Policie ČR o zajištění za účelem správního vyhoštění. V toto souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48, z něhož plyne, že dobu zajištění zákon o azylu nevztahuje k vlastnímu omezení osobní svobody ale k rozhodnutí, a který vyvrací námitku žalobce, že lhůtu 120 dní je třeba počítat již ode dne projevení úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále poukazuje na to, že doba byla stanovena na 90 dní z maximálních 120 dní, a to s přihlédnutím k tomu, že žalobce disponuje cestovním pasem a též s přihlédnutím k tomu, že rozhodnutí ve

věci mezinárodní ochrany má být vydáno do 90 dnů. Jestliže tedy byla žalobci dnem 6. 10. 2014 uložena povinnost setrvat v ZZC, je posledním dnem 90-ti denní lhůty dne 3. 1. 2015 a žalovaný se namítaného pochybení nedopustil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje nepřezkoumatelnost a posléze i správnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se tedy nejprve zaměřil na otázku, zda jsou důvody uváděné v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelné. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního pobytu žalobce na území ČR i skutečnost, že mařil výkon správního rozhodnutí o udělení správního vyhoštění z území ČR. Rovněž žalovaný uvedl, že se žalobce během dříve vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany nezdržoval na jím uvedené adrese, v důsledku čehož se na výzvu žalovaného nedostavil k pohovoru a řízení muselo být z tohoto důvodu zastaveno. Dále žalovaný uvedl, že se žalobce aktuálně zdržuje na adrese x, a to ve společné domácnosti s přítelkyní a jejími dvěma syny, přičemž s přítelkyní se znají 9 měsíců a ve společné domácnosti spolu žijí asi 2 měsíce. Naopak žalovaný v rozhodnutí nezmiňuje dobrovolnou návštěvu žalobce dne 9. 9. 2014 na pracovišti žalovaného za účelem řešení jeho situace.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného soud uvádí, že toto rozhodnutí ve všech namítaných bodech považuje za přezkoumatelné. Předně není pravdou, že se žalovaný nezabýval důkazy o žalobcových rodinných a soukromých vztazích. Žalovaný kromě shora uvedeného v napadeném rozhodnutí podrobně rekapituloval obsah žalobcova podání doručeného dne 30. 9. 2014, ve kterém žalovaný uváděl důvody, proč nemělo být vydáno žalobou napadené rozhodnutí, a to včetně důvodů týkajících se soukromého a rodinného života žalobce, a k těmto důvodům zaujal své stanovisko. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobce již v době řízení o správním vyhoštění v roce 2011 uváděl soukromou vazbu s přítelkyní Bc. G. Š., se kterou měl dle jeho slov hluboký citový vztah a chtěl s ní založit rodinu. A dodal, že tvrzení o vztahu výše jmenovaného s občankou ČR považuje za účelové a domnívá se, že se tím chce vyhnout povinnosti z území ČR vycestovat. Důvody, proč žalovaný nepřikládal význam žalobcovým tvrzením o jeho soukromých a rodinných vztazích a ve vztahu k těmto tvrzením neprováděl důkazy, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeny jsou, a proto i v tomto ohledu je třeba toto rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Lze dodat, že těmito důvody se žalovaný vyjádřil i k otázce přiměřenosti stanovení povinnosti setrvat v ZZC, neboť se vyjádřil ke konkrétním okolnostem životní situace žalobce, kdy jim odmítá přiznat takovou váhu, která by se své závažnosti z pozitivního hlediska konkurovala negativním skutečností, pro které žalovaný má za to, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Žalobce dále brojí proti tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, jakou váhu přiznal předchozí dobrovolné komunikaci žalobce se správními orgány, a to před i po uplynutí platnosti výjezdního příkazu. Tyto skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně výslovně nezmiňuje, to však nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť z kontextu úvah žalovaného je patrné, že této okolnosti žádný význam nepřikládá. Jestliže totiž žalovaný v rozhodnutí opakovaně uvádí, že nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek spatřuje v nelegálním pobytu žalobce na území ČR, nevycestováním z tohoto území a v maření výkonu správního vyhoštění, je zřejmé, že skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště žalovaného či na pracoviště Policie ČR nemůže na daných pro žalovaného pro věc rozhodných skutečnostech nic změnit.

V dané věci soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se vyjádřil ke všem relevantním skutečnostem a svůj závěr jasně vysvětlil.

Následně se soud zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního pobytu žalobce na území ČR i skutečnost, že mařil výkon správního rozhodnutí o udělení správního vyhoštění z území ČR. Rovněž žalovaný uvedl, že se žalobce během dříve vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany nezdržoval na jím uvedené adrese, v důsledku čehož se na výzvu žalovaného nedostavil k pohovoru a řízení muselo být z tohoto důvodu zastaveno.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak zkombinují-li se tyto faktory a přeroste-li nelegální pobyt až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [např. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku], a to i přes to, že nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění trvalo pouhých několik dnů. K tomu je třeba dodat, že byť žalobce v žalobě uvádí, že nezákonnost svého jednání nechce bagatelizovat, ve skutečnosti tak činí, když pomíjí, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění (konkrétně rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14. 2. 2012, č. j. SPR-624/ČJ-2012-9CPR-V243) bylo přezkoumáno v rámci správního soudnictví, přičemž jak žaloba u Městského soudu v Praze, tak i kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu byly zamítnuty, jak soud zjistil z připojeného spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 12/2012. Za této situace není soudu zřejmé, co ještě na straně státních orgánů by bylo zapotřebí učinit, aby byl žalobce ochoten jejich závěry respektovat, resp. jak dlouhou dobu maření výkonu správního rozhodnutí by státní orgány ČR měly žalobci podle jeho představ tolerovat.

Žalobce za polehčující okolnost považuje dlouhodobou komunikaci žalobce se správními orgány a snahu o spolupráci. Konkrétně žalobce brojí proti závěrům žalobce, že z důvodu

jeho nedostavení se k pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany muselo být toto řízení zastaveno. Žalobce naopak poukazuje na to, že po dobu asi 2 let se žalovaným řádně komunikoval a dostavoval se jak k pohovorům, tak i za účelem prosloužení víza a současně objasňuje okolnosti nedostavení se k pohovoru v řádném ani v náhradním termínu, resp. poukazuje na vady v postupu žalovaného při jeho předvolávání. Ze správního spisu vedeného v této azylové věci, který si soud jako součást spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Az 31/2014 soud vyžádal, vyplynulo, že předvolání k pohovoru na den 7. 8. 2014 bylo žalobci doručováno na adresu x, která byla v té době je dle databáze vedené žalovaným a dle obsahu azylového správního spisu místem hlášeného pobytu žalobce. Tato zásilka se však vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Takto se přitom vrátila i dřívější zásilka obsahující předvolání k seznámení se s podklady na den 3. 6. 2014. Aniž by soud v tomto okamžiku přezkoumával další postup žalovaného při předvolávání žalobce k pohovoru (to bude až věcí Městského soudu v Praze, který bude rozhodovat v žalobcově azylové věci), lze na základě prokázané skutečnosti, že se žalobce byl v místě hlášeného pobytu neznámou osobou a stal se tak pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany pro žalovaného nedostupným, vyvrátit jeho tvrzení o tom, že vždy se správními orgány řádně spolupracoval a komunikoval. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že v průběhu uvedeného řízení o mezinárodní ochraně se žalobce dostavil ke dvěma pohovorům, a to dne 21. 5. 2012 a 18. 9. 2012. K těmto pohovorům byl rovněž předvoláván písemně v místě hlášeného pobytu, které však v té době byly evidovány v přijímacím středisku v x a v pobytovém středisku v x. Jestliže se žalobce rozhodl nadále nevyužívat možnosti ubytování v uvedených zařízeních a požádal o souhlas se změnou místa hlášeného pobytu na adresu do soukromí (§ 77 zákona o azylu), je to on, kdo musí následně nést veškeré důsledky tohoto rozhodnutí, kterými v praxi je právě doručování písemností ze strany žalovaného či soudů právě na tuto adresu. Jestliže takové doručování selže, nedává zákon o azylu následně žalovanému příliš mnoho možností, jak žalobce kontaktovat. S telefonickým předvoláváním účastníků řízení totiž zákon o azylu nepočítá a ani předložený spis nedokládá, že by k takové formě kontaktu mezi žalobcem a žalovaným došlo. Že by šlo o běžnou praxi (nutno dodat nad rámec zákona) ostatně při jednání soudu vyloučila pověřená pracovnice žalovaného a ani soud o takové praxi není z jeho úřední činnosti nic známo.

K tomu soud dodává, že za výjimečnou polehčující okolnost nelze v daném případě považovat skutečnost, že se žalobce dne 9. 9. 2014, tj. jeden dnem před vypršením platnosti výjezdního příkazu, dostavil dobrovolně na pracoviště žalovaného za účelem řešení své situace. Tato skutečnost totiž svědčí především o tom, že si žalobce své povinnosti opustit území ČR byl dobře vědom, o čemž byl nepochybně utvrzen i při této své návštěvě na pracovišti OAMP Ministerstva vnitra, respektive žalobce netvrdí opak. Proto jeho následné nevycestování nelze posoudit jako opomenutí, ale pouze jako vědomé porušení zákona o pobytu cizinců a též rozhodnutí o správním vyhoštění. Nutno dodat, že jestliže tato jeho návštěva zjevně nemohla mít za následek změnu jeho povinnosti vycestovat z území ČR, nelze žalovanému vytýkat, že tuto skutečnost v rozhodnutí výslovně nezmiňoval a jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné, jak bylo uvedeno již shora.

Za druhou polehčující okolnost žalobce považuje své rodinné vazby na území ČR, kdy uvádí, že již déle než 9 měsíců žije ve vztahu s paní K. B. a déle jak 2 měsíce s ní a s jejími dvěma syny, o které se stará, žije ve společné domácnosti. K tomuto tvrzení žalobce jako přílohu svého vyjádření doručeného žalovanému dne 30. 9. 2014 přiložil čestné prohlášení jeho přítelkyně K. B., ve kterém tato skutečnosti uváděné žalobcem potvrzuje. Žalovaný ovšem tento vztah a společné soužití posoudil jako účelové, přičemž odkázal na předchozí

správní řízení s žalobcem vedená, z nichž vyplynulo, že již v roce 2011 uváděl soukromou vazbu s přítelkyní Bc. G. Š.

Žalobce se v této souvislosti odvolává na závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 15. 7. 2014, čj. 44 A 36/2014-37. Takový odkaz však není příležitý, neboť závěry uvedené v tomto rozsudku vycházely ze zcela jiné skutkové situace. V daném případě soud vycházel z toho, že rodinné vztahy cizince, byť navázané za nelegálního pobytu, se jevíly značně stabilizujícími, kdy žalobce s manželkou žil téměř rok a půl v manželství a před tím spolu žili více než pět let ve společné domácnosti a po tu dobu společně vychovávali manželčiny tři děti. Za této situace tedy soud dospěl k závěru, že reálně nehrozí útěk cizince a jeho skrývání se během řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že jeho zajištění, resp. uložení povinnosti setrvat v ZZC, by vedlo pouze k samoučelnému prohlubování, resp. urychlení nevyhnutelně nadcházejícího zásahu do soukromí a rodinných vztahů manželky žalobce a jejích dětí. Situace žalobce je však s popsanou situací zcela nesrovnatelná, neboť žalobce na území ČR předně nežije v manželství, dále se se svojí přítelkyní zná pouze 9 měsíců a společnou domácnost mají vést toliko 2 měsíce. Za tohoto stavu tedy soud dospívá k závěru, že rodinná situace žalobce není natolik stabilizující, aby vylučovala jeho zajištění, resp. uložení povinnosti setrvat v ZZC, v délce 90 dnů.

Ke svému rodinnému životu a společnému soužití ve společné domácnosti žalobce navrhoval výslech svědkyně (přítelkyně žalobce), tento návrh však soud zamítl, neboť by byl s ohledem na shora uvedené úvahy nadbytečný. Soud totiž existenci vztahu mezi žalobcem a jeho přítelkyní nezpochybňuje, avšak má zato, že jej nelze vyhodnotit jako vztah dlouhodobý a stabilní, který by vyloučil možnost uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC. Ostatně jako adresu pro doručování v žalobě podané dne 4. 9. 2014 u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany vedené zde pod sp. zn. 2 Az 31/2014, žalobce uvedl adresu x, což je adresa jeho bratra a nikoli adresu u jeho přítelkyně. V této žalobě v rámci žádosti o přiznání odkladného účinku této žalobě se o své aktuální přítelkyni vůbec nezmiňuje (pouze zcela obecně hovoří o silných sociálních rodinných vazbách v ČR). I tato skutečnost snižuje intenzitu a stabilitu jejich vztahu.

Soud tedy shrnuje, že závěr o naplnění podmínek pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC podle §46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v návaznosti na obsah odůvodnění rozhodnutí soud k námitce nepřezkoumatelnosti závěru, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi, přičemž tento závěr soud považuje za správný. Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a je odůvodněn okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečnou měrou. Za těchto okolností má soud za nedůvodnou i námitku brojící proti nevymezení pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“, neboť tento pojem je v dané věci definován uvedením konkrétních skutečností, které jej ve svém souhrnu naplňují a není tudíž zapotřebí nad tento rámec požadovat po žalovaném další neurčité teoretické úvahy.

K žalobní námitce porušení ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu se soud ve shodě se žalovaným domnívá, že v daném případě bylo namístě využít úpravy stanovené v § 46 odst. 3 správního řádu, umožňující spojit oznámení o zahájení řízení z moci úřední s jiným úkonem v řízení, přičemž s přihlédnutím k analogickému postupu podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něž v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání

rozhodnutí prvním úkonem v řízení, postupoval žalovaný zcela správně, jestliže s využitím informací a skutkových zjištění, jež žalobci byly známy z předchozího řízení a k nimž se v něm mohl vyjádřit, bez dalšího jako prvním úkonem v řízení rozhodl meritorně o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Ostatně nelze přehlédnout zásadní specifika řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC plynoucí z mimořádně krátké pětidenní lhůty (§ 46a odst. 2 zákona o azylu) pro vydání napadeného správního orgánu v případě žadatelů, kteří jsou již zajištěni, jež v podstatě znemožňuje provést opakovaný výslech žalobce a provádět jakékoliv rozsáhlejší dokazování. Za tímto účelem slouží řízení o žádosti žadatele o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, které se již odvíjí v obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí správního orgánu a poskytuje dostatek prostoru pro plné uplatnění dosud žalobcem nezmíněných argumentů a návrhů na provedení důkazů (srov. obdobně i rozsudek KSPH ze dne 12. 05. 2014, č. j. 44 A 17/2014-19).

Pokud žalobce dále namítá absenci odůvodnění stanovení maximální zákonné délky uložené povinnosti setrvat v ZZC, považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, když je v něm zřetelně argumentováno tím, že žalobce vědomě porušuje právní předpisy a nečiní žádné kroky k legalizaci svého pobytu, a proto je třeba jej zajistit, aby nemohl dále pokračovat v porušování právního řádu ČR. Rovněž žalovaný uvádí, že doba 90-ti dnů je zákonnou lhůtou pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

Zbývá tedy vyřešit otázku počátku a konce lhůt v řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC. V tomto směru § 46a odst. 2 zákona o azylu ukládá ministerstvu v případě cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v ZZC, rozhodnout o eventuálním uložení povinnosti setrvat v ZZC do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Touto problematikou se zdejší soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, čj. 44 A 52/2014-14, přičemž na své závěry uvedené v tomto rozsudku plně odkazuje. Pro souzenou věc je v dané věci podstatné, že soud je toho názoru, že doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v ZZC počíná běžet teprve ode dne doručení rozhodnutí ukládajícího mu povinnost v ZZC setrvat. Z tohoto hlediska se tedy jeví, že lhůta setrvání stanovená napadeným rozhodnutím na 90 dnů nebyla v dané věci překročena. Žalobce totiž prohlášení o mezinárodní ochraně učinil dne 29. 9. 2014, dnem následujícím počala běžet pětidenní lhůta pro rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 45 odst. 2 zákona o azylu a tato lhůta skončila v sobotu dne 4. 10. 2014. Jelikož v tento den byla sobota, je třeba za poslední den této lhůty v souladu s § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu považovat nejbližší příští pracovní den, tedy v daném případě pondělí dne 6. 10. 2014. V tento den bylo žalobci napadené rozhodnutí doručeno a počítá-li soud dobu, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC od tohoto dne, vychází její konec na 3. 1. 2014 (na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno započítat v tomto případě započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo, a nelze konec této lhůty v případě víkendů a svátků odkládat až na nejbližší pracovní den, neboť se nejedná o lhůtu k provedení úkonu v řízení, čímž je vyloučena aplikace pravidel v § 40 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí je tudíž i v tomto ohledu zákonné, neboť nedošlo k nezákonnému omezení osobní svobody žalobce, protože žalovaný napadené rozhodnutí vydal ve lhůtě stanovené v § 46a odst. 2 zákona o azylu a protože správným způsobem určil konec doby, do kdy je bude žalobce povinen setrvat v ZZC.

U ústního jednání pak žalobce argumentoval svým současným zdravotním stavem, kdy má zlomenou nohu a je třeba, aby byl v klidu. Ze ZZC přitom musí dojždět k daleko lékaři. Tuto zdravotní komplikaci však soud nepovažuje za závažné zdravotní postižení, které by z žalobce činilo zranitelnou osobu a tedy osobu ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu nezajistitelnou. K lékaři by totiž byl nucen dojždět, i kdyby pobýval mimo ZZC, kde je navíc základní lékařská péče zajištěna přímo v místě.

Soud uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 29. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová